

POSTANOWIENIE

Dnia 27 czerwca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z odwołania Związku [...] w Polsce Oddziału w Ł.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziałowi w Ł.
z udziałem zainteresowanych: K. J., A. J., A. S., E. S. i M. W.
o podleganie obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 27 czerwca 2019 r.,
skargi kasacyjnej Związku [...] w Polsce Oddziału w Ł.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 15 lutego 2018 r., sygn. akt III AUa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od odwołującego się na rzecz organu rentowego
kwotę 1200 (tysiąc dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów
zastępstwa procesowego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 15 lutego 2018 r., III AUa [...] Sąd Apelacyjny w [...] zmienił wyrok Sądu Okręgowego w Ł. z 29 października 2016 r., VIII U [...], zmieniający decyzje Zakładu Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w Ł. (organ rentowy) z 23 października 2015 r., kwalifikując umowy zawarte przez Związek [...] w Polsce (skarżący) z E. S., A. S., M. W., A. J. i K. J. (zainteresowani) jako umowy o świadczenie usług, wymagające objęcia zainteresowanych obowiązkowymi ubezpieczeniami społecznymi, w ten sposób, że oddalił odwołanie.

Powyższy wyrok Sąd Apelacyjny został zaskarżony przez skarżącego skargą kasacyjną w całości. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego - czy umowy, których przedmiotem jest sędziowanie na zawodach kynologicznych, stanowią umowę o dzieło w rozumieniu art. 627 k.c.? Ponadto skarżący podniósł, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona z uwagi na błędne zakwalifikowanie przez Sąd Apelacyjny umów o sędziowanie na zawodach kynologicznych jako umów o świadczenie usług, podczas gdy były to umowy o dzieło.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną skarżącego organ rentowy wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania, lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Jeżeli chodzi o przesłankę przedsądu określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., to sformułowanie istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. powinno przybrać postać porównywalną z formułowaniem zagadnienia prawnego budzącego poważne wątpliwości, o którym stanowi na przykład art. 390 § 1 k.p.c. Chodzi więc o przedstawienie wyraźnych wątpliwości co do określonego przepisu (normy) lub zespołu przepisów (norm), albo szerzej i bardziej ogólnie - wątpliwości co do pewnego uregulowania prawnego (instytucji prawnej). Z przedstawionego przez wnoszącego skargę istotnego zagadnienia prawnego musi jednak wynikać, jaki jest konkretny problem prawny, na czym polegają istotne wątpliwości (na przykład interpretacyjne), na czym polega rozbieżność w

orzecznictwie i jakich kwestii owa niejednolitość dotyczy. Sformułowane zagadnienie winno zatem odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurysprudencji i prawa pozytywnego. Rolą Sądu Najwyższego jako najwyższego organu sądowego w Rzeczypospolitej Polskiej, nie jest bowiem działanie w interesie indywidualnym, lecz powszechnym, poprzez ochronę obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania i ujednolicanie praktyki stosowania prawa pozytywnego (postanowienia Sądu Najwyższego: z 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147; z 16 kwietnia 2008 r., I CZ 11/08, LEX nr 393883).

Skarżący nie spełnił powyższych wymagań. Wskazując na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, ograniczył się jedynie do polemiki ze stanowiskiem przyjętym przez Sąd Apelacyjny, wskazując, że w jego ocenie prawidłowej kwalifikacji umów o sędziowanie za zawodach kynologicznych dokonał Sąd Okręgowy, który rozstrzygnął sprawę na korzyść skarżącego, bez wykazania, że powołany przez niego w zagadnieniu prawnym przepis w istocie wywołuje problemy interpretacyjne, wymagające wiążącej wykładni Sądu Najwyższego.

Odnosząc się do przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., należy zauważyć, że w świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika ona zwykle z oczywistego, widocznego *prima facie* naruszenia przepisów prawa polegającego na sprzeczności wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji. Nie chodzi zatem o takie naruszenie prawa, które może stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 398⁴ k.p.c., lecz o naruszenie kwalifikowane (postanowienia Sądu Najwyższego: z 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109; z 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 494; z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437; z 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100, wyrok Sądu Najwyższego z 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616).

Skarżący nie wykazał oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Przedmiotem umów, które skarżący kwalifikuje jako umowę o dzieło, było sędziowanie na zawodach kynologicznych, co oznacza sprawdzenie umiejętności psów w nich

uczestniczących oraz ich budowy i prezentacji. Analogicznie ujęty przedmiot umowy był już analizowany przez Sąd Najwyższy w wyroku z 30 listopada 2017 r., II UK 551/16 (LEX nr 2434450). Podkreślono w nim, że rezultat umowy, której przedmiotem jest weryfikacja umiejętności zdających egzamin, w momencie jej zawarcia nie jest (i nie może być) znany. Tym samym nie jest możliwy do ustalenia (zidentyfikowania) jej rezultat. Nie można więc przyjąć, aby zamawiający wymagał od wykonawcy wytworzenia konkretnego, indywidualnie oznaczonego wytworu, który poddawałby się sprawdzianowi w aspekcie wykonania umowy zgodnie z zamówieniem. Wręcz przeciwnie, sprawdzanie umiejętności jest nastawione na wykonanie określonego zespołu czynności, w których to one zyskują na znaczeniu, a nie ich wynik, bo ten nie jest znany i nie jest zależny od kwalifikacji i wiedzy wykonawcy (postanowienie Sądu Najwyższego z 12 marca 2019 r., III UK 201/18, LEX nr 2644616).

W tych okolicznościach, Sąd Najwyższy nie znalazł powodów dla przyjęcia skargi do rozpoznania i orzekł jak w sentencji.

a